

ДОТИКИ МИНУЛОГО

Шоста ранку. Вагон потяга сповнений гомоном людей та запахом свіжого молока. Це вже з першим поглядом сонця бабусі встигли з'їздити на ринок на площі неподалік міського вокзалу й везуть додому онукам смаколики. Розглядаю мальовничі, такі знайомі краєвиди обабіч залізничних колій, що ведуть до рідного села.

Батьківська хата. Тут земля інакша. Повітря пахне свіжими пирогами, а кожен крок супроводжують вишиті різнобарв'ям рушники. Тут і минали солодкі роки мого дитинства. Стежина стрічкою обвиває спогади та єднає. А ось промінчик упав на найдальшу полицку, де пелена часу заховала кришталеву скриньку, наповнену дотиками минулого. Доля викувала золоті ключі до кожної такої скарбниці, тож серед них насилу вдалося знайти відповідний.

Тепер пам'ятаю, ніби то було лише вчора.

Сонце котиться між солодкими ріками й апельсиновим соком малює дивні мережива на полотні небосхилу. Старенький чоловік і зовсім юна дівчинка сидять там, де земля й небо зливаються в одну суцільну тишу. То ми з прадідом шукаємо гармонійні акорди душі. Він тримає крихітну долоню дужими, натрудженими руками.

– Ти ще мала, але закарбуй навік: життя не смакує ваніллю, воно схоже на непробивну багряну стіну. Будує його цеглина за цеглиною.

Дзвінки переливи дитячого сміху поглинає бурштинова тиша, але старому вдається вхопитися за струну щастя невинної душі.

– Не звертай уваги на негаразди, поки не пізнала гіркої правди життя. Може, хоч так не заплямуєш кришталеве чисте серце.

Дідусь завжди ділився цінними порадами, нажитими роками. Поважаю його безмежну мудрість та неабияку любов до всього живого у світі. Шкода, що час швидкоплинний...

– Женю, де ти знову з чортами бавишся? Ходи краще за козами приглянь! – кричить із-за сараю бабця.

– Уже біжу! – поспіхом хапаючи картуза, відповідаю їй.

Над смарагдовими полями завжди гуділи працьовиті бджоли, а молоду соковиту травичку із задоволенням скубла худоба. По-

вітря пахне пилком степових квітів та проникає до кожної струни душі. Ось де справді затишно.

– Не сиди, а кіз духом нагодуй! – сміється стара.

– Бабуню... – незадоволено фиркаю у відповідь, бо вже не смішно з її постійних жартів.

Але все одно люблю свою жваву трудівницю, як би не допікав гумор. Не уявляю жодного прожитого дня дитинства без сміху старої. Недарма ж говорять, що сміх продовжує життя. Їй зараз уже за вісімдесят, а в юній душі завжди буде двадцять.

Здається, що все це було не так давно, адже тут застиг час. Але я вже не та шестирічна дитина... Та в цій хаті все нагадує про тепле минуле крізь брами років. Це місце ніби стало паперовим, дитячим, розмальованим барвами фантазії. І від цього спокійнішає на душі, бо в селі я завжди зможу відчутти дотики щасливого минулого.

ДІТИ СОНЦЯ

Окраєць теплого літа поміж блакитного безмежжя. Руки тягнуться обійняти й ніколи не відпускати простоту й щирість. А в цьому полі – міради усміхнених сердець. І кожне шукає оченятами вгорі батьківський погляд. Їхня неосяжна любов до світла, тепла й гармонії здатна в найзахмареніший день яскравими бісиками в зніцях осліпити світ.

Колише вітер дітей Сонця під невигадливі мелодії літа. Мабуть, це танець-заклик до когось Величного, бо згуртовує їхні душі в полум'ї досконалості.

Чи знали ви, що щастя – у світлих днях і простоті? Не вірите? Запитайте в сонцепоклонників.

